

[Poul Møller.]

at tage det, som loven berettiger dem til.

Foretager man en bedømmelse af de forhøjede ydelser og indførelsen af en mindstepension, som alle ældre bliver berettiget til, er der grund til at minde om, at vi i 1954 i den kommissionsbetænkning, jeg har omtalt, foreslog en almindelig pension for ægtepar på 1000 kr. til dem, der ikke er rentemodtagere, og 500 kr. til rentemodtagere. Regeringen foreslog i efteråret en trinvis opbygning, der sluttede med 1 500 kr. til ikke-rentemodtagere og 900 kr. til rentemodtagere — alle de tal, jeg her har anført, angår ægtepar.

Også på dette område vil man kunne se, at det resultat, der blev nået, nemlig 1 020 kr. i mindstepension og en forhøjelse på henholdsvis 400, 500 og 600 kr. i de tre områder til dem, der svarer til de nuværende aldersrentemodtagere, ligger meget nær de tal, som vi foreslog i kommissionen. Jeg er glad for, at vi undgik en trinvis opbygning med to års mellemrum. Den skabte forventninger om, at man skulle fortsætte med at forhøje folkepensionsbeløbene hvert andet år, og den bandt dette folketing og fremtidige folketing til på bestemte tidspunkter uden hensyn til de skiftende økonomiske situationer at forhøje folkepensionsbeløbene. Ved førstebehandlingen gik vi derfor stærkt imod dette princip, og jeg er tilfreds med, at det er blevet undgået i det endelige resultat. Vi er altfor villige til at gå ud fra, at fremtiden kan bære det, vi i dag er ude af stand til at løfte, selvom vi ved forfærdelig lidt om fremtidige vilkår.

Fra konservativ side har vi under udvalgsbehandlingen på grund af landets økonomiske situation virket, så stærkt vi kunne det, for, at man skulle undlade at give folkepension til alle. Vi ved jo, at det i de kommende år er betænkeligt at lægge øgede byrder på de produktive aldersgrupper, og vi ved, at vi står overfor betydelige investeringsopgaver. Vi anså det derfor for klogest at gøre denne ordning så billig, som det vel var muligt. Med begrænsede midler til rådighed måtte det derfor efter vor opfattelse, når man skulle foretage en frontafkortning, om jeg så må sige, en nedskæring i forhold til de oprindelige forslag, være klogest og rigtigst at sætte disse nedsættelser ind dér, hvor der var mindst hjælp

behov, eller sætte de begrænsede midler ind dér, hvor der var størst hjælp behov, nemlig hos de mindst bemidlede og hos de gamle med mere beskedne indtægter. Derved kunne der være sparet 30—40 mill. kr. årlig. Det viste sig imidlertid under forhandlingerne umuligt at trænge igennem med det synspunkt, at det ikke var nødvendigt at yde folkepension til borgere med mere end 10 000—11 000 kr. i skattepligtig indkomst, altså svarende til 14 000—15 000 kr. i bruttoindkomst. Da det for os var ganske evident, at flertallet ville knæsatte princippet om folkepension til alle også i den nuværende økonomiske situation, og da vi iøvrigt opnåede væsentlige indrømmelser til vore synspunkter samtidig med, at folkepensionens mindstebeløb netop blev fastsat i overensstemmelse med vort eget kommissionsforslag, mente vi det rigtigst at acceptere trods den nuværende økonomiske situation, trods vore betænkeligheder ved, at man allerede ved folkepensionens start tilbyder beløb til alle ældre medborgere.

Det har under forhandlingerne været magtpåliggende for os, at folkepensionen kom til at hvile på det bredest mulige grundlag. Dette vil nu ske, idet alle forsørgere med indtægt over 4 000 kr. og ikke-forsørgere med indtægt over 2 500 kr. i fremtiden skal betale et ensartet — altså det samme procentvise — bidrag til ordningens finansiering.

Flertallet tilkendegav på et bestemt tidspunkt under forhandlingerne, at man ville opgive opkrævningen af et særligt pensionsbidrag. Det havde været en ulykke, thi i den fremtidige debat om folkepensionens størrelse bør det stå ganske klart, at kravet om øget folkepension må ledsages af villighed til at yde større pensionsbidrag. Derved bliver der en sund sammenhæng mellem ydelse og betaling, således at også borgere med beskedne indkomster vil vise tilbageholdenhed med uhammede krav om øgede udgifter til folkepensionsformål.

Ved at udstrække bidragspligten til flest muligt er det lykkedes at nå ned til et overkommeligt bidragsbeløb for de producerende aldersgrupper. Bidragsbetalingen er, som man vil vide, kun en del af den samlede finansiering; om besparelserne ved vi desværre altfor lidt på dette tidspunkt, men jeg går ud fra, at enighed om denne ord-